

CAMINALLUM

De Maria Grau Jiménez

Vine directe cap a mi enmig del somni del dolor. Pren-me lluny d'aquesta habitació, de la fortor de la planta i dels passadissos uniformes. Perquè a fora, ho sé, el cel és blau. Cada dia, rere de la cortina hi ha la vida que no sento a la meva pell. Ara se'm fragmenta el món que vaig tenir. ¿Què soc, així, feble sota el llençol blanc, reclinat al llit, observat i visitat per metges i infermers, pels coneguts dels meus desconeguts? I tanmateix, tot es troba aquí, en aquest cos abatut, fatigat i confós. Ni la pastilla per adormir m'ajuda a descansar per encoratjar-me. Només haig de viure. Provar-ho. Un dia més. ¿I si les coses canvien? Potser l'esòfag em deixa empassar. Potser puc optar per la radioteràpia. La Clàudia em pren la pressió. A les nits em puja i estic preocupat. El neguit, les ganes de sortir d'aquí. O de quedar-me. Em cuiden, són passes amunt i avall, mans arreu, medicaments, preguntes, un menú insípid, però sempre hi ha algú. En canvi a casa tot són crits. La meva dona porta pa als ànecs del riu o arregla el niu dels coloms que s'han instal·lat al balcó. A la meva neta no li preocupen els estudis, sinó passar-se el dia fent anelles de fum. Si m'escoltessin, si hagués canviat alguna cosa a temps, estaríem més units.

Aquí miro al meu costat i veig el cos d'en Lluís enganxat al llit. Em parla de la Maite, la seva filla, que avui ens ha portat coca d'amagat. La família regeix una botiga de maletes. ¿Per què no anem de viatge?, bromejo. Per la finestra es veu un tros de cel pàl·lid. Em ve de gust sentir l'aire als meus cabells canosos i escampats de tantes hores de coixí. Entra algú i ens decidim a anar a Itàlia. Em diu que ell és d'Andalusia. Li explico que jo també vaig créixer allà. Recordo les oliveres i el caliu del sol allargassat de l'estiu: el meu salvavides de l'artritis. Escolta, li dic, ¿saps com es diu andaluz en català? Caminallum! I somriu.

Els dies roden invariables. Diuen que s'emportaran en Lluís a una residència. Ja no li poden fer res més i un altre malalt ocuparà el seu llit. Tanco els ulls. Només hi ha fosc i sento que la incertesa no té fi. Soc vell, però encara no. Encara no! ¿I si puc anar més enllà dels passadissos? El cansament m'adorm el pensament, però ho sé. Vull viure, vull sortir del tedi del llit i deixar d'arrossegar les sabatilles. Vull dirigir-me, encara que sigui en el meu repòs quotidià, cap al que em dona força, camí a la llum.

T'escoltem

Et guiem

T'ajudem